

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 272/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], 3. [REDACTED], [REDACTED], a 4. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. NR-5S/15/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. NR-5S/15/2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. NR-5S/15/2022 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadost'účinenie každému v sume **1 500 eur**, ktoré **j e** im Správny súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **1 989,79 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. apríla 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. NR-5S/15/2022 (pôvodne Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 5S/15/2022 a 23Sa/82/2021). Sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal im primerané finančné zadostučinenie každému po 2 500 eur, ako aj náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa správnou žalobou z 19. novembra 2021 doručенou krajskému súdu domáhajú zrušenia opatrenia žalovaného mesta Nitra, Mestského úradu Nitra – ohlasovne pobytu Nitra z 22. septembra 2021, ktorým žalovaný zrušil sťažovateľom trvalý pobyt na adrese [REDACTED]. Veci bola pridelená najprv sp. zn. 23Sa/82/2021.
3. Krajský súd uznesením z 8. februára 2022 pribral do konania [REDACTED] ako účastníčku administratívneho konania (ďalej len „ďalšia účastníčka“). Ďalšia účastníčka sa vyjadrila k žalobe 24. februára 2022.
4. Uznesením z 28. februára 2022 krajský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe v lehote 30 dní od doručenia uznesenia a doručenie administratívneho spisu. Žalovaný na výzvu reagoval 8. apríla 2022. Sťažovatelia sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrili 10. mája 2022.
5. Na základe pokynu predsedu krajského súdu z 21. apríla 2022 bola vec zapísaná náhodným výberom do súdneho oddelenia S pod novou sp. zn. 5S/15/2022.
6. Krajský súd uznesením z 19. mája 2022 zamietol návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Následne 14. septembra 2022 a 28. decembra 2022 preposlal účastníkom konania podané vyjadrenia.
7. S účinnosťou od 1. júna 2023 došlo k prechodu výkonu súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je daná právomoc správnych súdov, z krajského súdu na Správny súd v Bratislave. Správny súd zaslal 3. októbra 2025 opätovne sťažovateľom vyjadrenia žalovaného a pribratej účastníčky konania a vyzval ich na predloženie splnomocnenia spolu s osvedčovacou doložkou. Správny súd dosiaľ nevydal v napadnutom konaní meritórne rozhodnutie.
8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 272/2026-13 zo 7. mája 2026 ju podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II. Argumentácia sťažovateľov

9. Podstatou argumentácie sťažovateľov je námietka, že správny súd (a pôvodne krajský súd) je v napadnutom konaní nečinný takmer 5 rokov, pričom súdy vykonali len písomnú časť konania a ich nečinnosťou v ústavne neakceptovateľnom rozsahu porušili označené práva sťažovateľov podľa ústavy, listiny a dohovoru.

10. Predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (opatrenia) orgánu verejnej správy, ide o štandardnú agendu správnych súdov. Vec podľa sťažovateľov nie je právne ani skutkovo zložitá, skutkový stav bol ustálený v administratívnom konaní, nevyžaduje komplikované dokazovanie, keďže správny súd v zásade vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy. Aktuálne napadnuté konanie trvá takmer 5 rokov bez toho, aby akákoľvek okolnosť mohla ospravedlniť takúto dĺžku konania, bez toho, aby sťažovatelia svojím správaním akokoľvek prispeli k jeho celkovej dĺžke.

11. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že už zo samotnej dĺžky napadnutého konania možno vyvodiť, že konajúce súdy nerešpektovali zásadu rýchlosti a hospodárnosti súdneho konania a spôsobili tak „*extrémne prieťahy*“. Krajský súd hneď po podaní správnej žaloby postupoval neefektívne, keď vec bola pridelená do nesprávneho súdneho oddelenia, čo zbytočne predĺžilo napadnuté konanie o 6 mesiacov. Následne boli krajský súd a správny súd v napadnutom konaní úplne nečinné. Jediným úkonom bolo uznesenie z 19. mája 2022, ktorým konajúci súd zamietol návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, inak len vyšší súdny úradníci preposielali podané vyjadrenia, naposledy 3. októbra 2025 duplicitne. Odvtedy uplynulo ďalších šesť mesiacov bez meritórneho prejednania správnej žaloby. Celé konanie je tak v podstate nepretržite poznačené striedajúcimi sa obdobiami nečinnosti a nesústreďenej činnosti krajského súdu a neskôr aj správneho súdu a ani vyťaženosť správneho súdu od počiatku jeho zriadenia nemôže ospravedlniť celkovú dĺžku konania a neefektívny postup a zbytočné prieťahy. Predtým aj krajský súd bol nečinný po dobu dvoch rokov, pričom mohol priznať správnej žalobe odkladný účinok, čo by viedlo k prijateľnejšiemu znášaniu celkovej doby konania. Sťažovateľom však bol okamžite (podľa ich názoru nezákonne) zrušený trvalý pobyt, pričom súd o ich správnej žalobe päť rokov nekoná, čo sa dá podľa nich považovať už za odmietnutie spravodlivosti.

12. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľa odôvodňujú celkovou dĺžkou napadnutého konania, nečinnosťou a neefektívnym postupom konajúcich súdov. Sťažovatelia prežívajú frustráciu z právnej neistoty a bezmocnosť. Výška finančného zadosťučinenia by mala pôsobiť preventívne na správny súd tak, aby neprehľboval intenzitu už vzniknutého stavu.

III. Vyjadrenie správneho súdu

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka správneho súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/136/2026 z 20. mája 2026 poukázala

na vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uviedla, že sťažovatelia sa správnou žalobou doručenou 19. novembra 2021 Krajskému súdu v Nitre domáhali preskúmania zákonnosti a zrušenia opatrení žalovaného, ktorými zrušil trvalý pobyt sťažovateľov podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, a to na návrh vlastníčky špecifikovanej nehnuteľnosti – domu (ďalšej účastníčky). Sťažovatelia navrhli priznať odkladný účinok žalobe.

14. Krajský súd vyzval 24. novembra 2021 žalovaného na predloženie napadnutých opatrení, ktorý reagoval 29. novembra 2021. Dňa 1. decembra 2021 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku sťažovateľov, ktorí súdny poplatok zaplatili 9. decembra 2021. Uznesením zo 16. decembra 2021 vyzval sťažovateľov na predloženie plnomocenstva udeleného advokátovi. Sťažovatelia predložili plnomocenstvo 11. januára 2022 „*bez konverzie*“. Uznesením z 24. januára 2022 krajský súd vyzval sťažovateľov na odstránenie nedostatkov v označení napadnutých opatrení a na ich predloženie. Uznesením z 8. februára 2022 krajský súd pribral do konania ďalšiu účastníčku. Sťažovatelia predložili 17. februára 2022 napadnuté opatrenia. Ďalšia účastníčka predložila 25. februára 2022 plnomocenstvo a vyjadrenie k žalobe. Uznesením z 28. februára 2022 vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a na predloženie administratívneho spisu. Žalovaný reagoval na danú výzvu 8. apríla 2022. Vyjadrenie žalovaného zaslal krajský súd 12. apríla 2022 sťažovateľom a ďalšej účastníčke konania. Ďalšia účastníčka zaslala svoje vyjadrenie 19. apríla 2022. Pokynom predsedu krajského súdu bola 21. apríla 2022 vec zapísaná do iného súdneho oddelenia a bola jej pridelená nová spisová značka. Krajský súd uznesením z 19. mája 2022 zamietol návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku žalobe. Sťažovatelia podali repliku 11. mája 2022. Krajský súd vzájomne doručoval vyjadrenia účastníkov 14. septembra 2022. Ďalšie vyjadrenia doručili účastníci 5. októbra 2022, 4. novembra 2022 a 16. decembra 2022, ktoré následne krajský súd doručoval 28. decembra 2022. V rámci prechodu výkonu súdnictva prešla predmetná vec 1. júna 2023 správne mu súdu. Zákonnej sudkyňi bola predmetná vec pridelená 22. júna 2025 s tým, že správny súd 3. októbra 2025 vyzval sťažovateľov na predloženie plnomocenstva s osvedčovacou doložkou. Dňa 3. októbra 2025 doručil sťažovateľom a žalovanému vyjadrenia. Sťažovatelia predložili 29. októbra 2025 plnomocenstvo s konverziou. Správny súd nariadil 14. mája 2026 pojednávanie na 10. september 2026. Zákonná sudkyňa na záver uviedla, že vzhľadom na objem prevzatých spisov (aktuálne s najstaršími vecami z roku 2016) nebolo možné určiť skorší termín pojednávania. Predsedníčka správneho súdu sa s vyjadrením zákonnej sudkyne stotožnila a zároveň zdôraznila, že správny súd má z celkového počtu 44 miest sudcov obsadených len 39 miest, z ktorých je 36 aktívnych. Uvedená personálna situácia má nepochybne vplyv na rýchlosť konania. Poukázala na to, že k 1. júnu 2023 správny súd prevzal celkovo 5766 nerozhodnutých vecí zo správnych kolégií krajských súdov.

15. Ústavný súd, rozpisúc podrobnejšie vyjadrenie správneho súdu, nepovažoval za nevyhnutné zasielať toto sťažovateľom na repliku, keďže obsahuje predovšetkým popis úkonov súdu, ktorý sťažovateľom musí byť známy.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. V súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľov, vychádzajúc tiež z predloženého súdneho spisu, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich zbytočné prietahy v súdnych konaniach vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

18. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

19. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti opatrení žalovaného o zrušení trvalého pobytu sťažovateľov. Ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej ani právnej zložitosti veci. Predmetná vec je bežnou súčasťou rozhodovania správnych súdov v systéme správneho súdnictva. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľov nejde o privilegovaný typ konania.

20. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľov ako účastníkov napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľov, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní.

21. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Konanie v predmetnej veci začalo 19. novembra 2021, aktuálne teda napadnuté konanie trvá približne 4 roky a 6 mesiacov. Z prehľadu napadnutého konania možno konštatovať, že v priebehu roka 2022 ešte krajský súd vykonal písomnú časť konania a riešil viaceré procesné otázky (súdny poplatok, plnomocenstvo, náležitosti žaloby, pribratie ďalšej účastníčky, rozhodnutie o návrhu na priznanie odkladného účinku žalobe). Následne od decembra 2022 bol krajský súd nečinný až do momentu prechodu výkonu súdnictva na správny súd 1. júna 2023. Následne však správny súd bol v danej veci nečinný až do októbra 2025, t. j. v rozsahu 2 rokov a 3 mesiacov. Celkovo tak išlo o nečinnosť v rozsahu 2 rokov a 9 mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté konanie trvá približne 4 roky a 6 mesiacov, z čoho pripadajú 2 roky a 9 mesiacov na nečinnosť súdu, bez toho, aby vec bola meritórne rozhodnutá. Postup správneho súdu (a krajského súdu) sa takto vyznačuje výrazným obdobím nečinnosti a celkovým neefektívnym postupom v ústavne neakceptovateľnom rozsahu.

23. Pokiaľ ide o odkaz správneho súdu na veľké množstvo pridelených vecí, na nedostatok sudcov na správnom súde, ktorý možno vnímať ako obranu správneho súdu, ústavný súd uvedenú situáciu síce vníma a chápe, ale súčasne poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Skutočnosť, že správny súd nedokáže vzhľadom na vysoký počet vecí a na personálnu poddimenzovanosť vybavovať pridelené veci bez prieťahov a plynulo, ústavný súd konzistentne vo svojej judikatúre považuje vo vzťahu k sťažovateľom za neakceptovateľnú obranu, pretože podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017).

24. Ústavný súd dodáva, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. Vocaturo proti Taliansku, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A, č. 206-C, bod 17; Cappello proti Taliansku, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A, č. 230-F, bod 17; sťažnosť vo veci Bieliński proti Poľsku, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, bod 46).

25. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Krajský súd v Nitre a následne od 1. júna 2023 Správny súd v Bratislave. V zmysle § 1 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) zriaďujú sa: a) Správny súd v Banskej Bystrici, b) Správny súd v Bratislave, c) Správny súd v Košiciach. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy

začnú svoju činnosť 1. júna 2023. Podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o správnych súdoch ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to: z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Správny súd v Bratislave, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľov, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Krajský súd v Nitre.

26. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že správny súd bol v napadnutom konaní pri rozhodovaní o právnej veci sťažovateľov nečinný a postupoval neefektívne a nesústredene v ústavne neakceptovateľnom rozsahu, pretože nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov ako žalobcov v napadnutom konaní. Postupom správneho súdu (a najmä jeho predchodcu) tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadost'účinenie

27. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie nie je právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd správneho súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

28. Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

29. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia si uplatnili primerané finančné zadost'účinenie každý v sume 2 500 eur.

30. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'účinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech správneho súdu hodnotil predovšetkým celkové trvanie napadnutého konania (4 roky 6 mesiacov), z ktorého podstatnú časť tvorilo obdobie úplnej nečinnosti (2 roky a 9 mesiacov). Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nešpecifikovali dôsledky nerozhodnutia v napadnutom konaní na ich každodenný život, a tým nešpecifikovali ani podstatu právnej neistoty vyplývajúcej z nerozhodnutia v predmetnej právnej veci. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'účinenia každému zo sťažovateľov po 1 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom

na priznanie finančného zadostúčinenia každému sťažovateľovi po 1 500 eur oproti sťažovateľmi navrhovanej sume 2 500 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

32. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) v sume 1 989,79 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

33. V súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 15 písm. a), § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2026 v sume 396,50 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky). Keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní štyroch účastníkov konania, základná sadzba tarifnej odmeny sa znižuje o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky (I. ÚS 417/2010, I. ÚS 64/2011, II. ÚS 25/2011, III. ÚS 354/2010, IV. ÚS 62/2011, I. ÚS 525/2024).

34. Ústavný súd priznal odmenu 1 586 eur ($396,50 \text{ eur} \times 2 \times 4/2$). Rovnako tak priznal náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 31,72 eur [$2 \times 15,86 \text{ eur}$ (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky)], čo spolu predstavuje sumu 1 617,72 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľov zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľov je platiteľom tejto nepriamej dane (priložené osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty). Pri určení výšky jej sadzby 23 % postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov účinného ku dňu vzniku daňovej povinnosti a vypočítanú náhradu trov sťažovateľov zvýšil o sumu 372,07 eur.

35. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu